Contributed by Sandra Ezquerra
dinsdag, 01 oktober 2013 - Last Updated dinsdag, 01 oktober 2013

In het debat rond abortus in de politiek en in de media, heeft een deel van rechts de verdediging van het leven opgeëist, tegen het feminisme dat de vrije keuze en het recht om te kiezen verdedigt. Als feministen verwerpen we de beschuldiging dat we egoïsten zijn en verantwoordelijk voor kindermoord. Deze beschuldigingen komen van de katholieke machine en gelovigen. Maar we moeten wel toegeven dat we tot nu toe weinig resultaat hebben geboekt tegenover dit ideologisch offensief van rechts. De tegenstanders van abortus zijn tegen de eigen keuze door de vrouwen maar worden door iedereen gezien als verdedigers van het leven terwijl het feminisme als pro abortus en dus anti leven wordt afgeschilderd. Maar dit is een verkeerde logica. Het feminisme verdedigt het leven en heeft dat altijd gedaan. Nu de verdedigers van de traditionele moraal opnieuw het recht om zelf te beslissen en onze vrijheid aanvallen, in een context van besparingen waarbij de media ook nog meewerken aan de promotie van de nieuwe mode van de onderdanige vrouw vol zelfopoffering, is het voor het feminisme van strategisch belang zich als verdediger van het leven op te stellen en ons tegen die druk schrap te stellen.

Het pro-leven feminisme steunt niet alleen de eis van vrijheid en autonomie als sleutel elementen van de feministische strijd. In het kader van die vernieuwde aanvallen van rechts op de vrouwen, met de criminalisering van het feminisme en met het ontzeggen van rechten aan de vrouwen, moeten we ons het leven opnieuw toeeigenen als startpunt van de weg naar emancipatie. Daarom hier een voorstel van vijf krachtlijnen voor een feminisme dat het leven verdedigt:

1. Het feminisme verdedigt het recht op zwangerschapsafbreking voor vrouwen in veilige omstandigheden. Volgens de Wereld Gezondheidsorganisatie veroorzaakt het strafbaar stellen van abortus een stijging van het sterfcijfer bij vrouwen. Elk jaar sterven er in de wereld 47.000 vrouwen door een onveilige abortus. 13% van de sterfte bij zwangere vrouwen is het gevolg van een onveilige abortus, wat vooral voorkomt in die landen waar het recht op abortus zeer beperkt is. Het aantal zwangerschapsafbrekingen daalt niet wanneer de wetgeving strenger wordt, maar gevaarlijke abortussen nemen dan wel in aantal toe. Het feminisme kiest voor het leven, voor al die vrouwen die geprobeerd hebben het recht om geen kinderen te hebben, in realiteit om te zetten in onhygiënische omstandigheden. Zij hebben de dood getrotseerd of zijn gestorven voor dat recht.

2. Volgens de Verenigde Naties brengt clandestiene abortus ernstige gezondheidsrisico’s en levensgevaar met zich mee. Ook omdat vrouwen het recht op informatie, het recht op leven en op vrijheid wordt ontzegd. Abortus is dus niet alleen een kwestie van gezondheid maar het is in de eerste plaats een kwestie van mensenrechten, van sociale en economische rechten. De problemen een onbeperkte en sociaal rechtvaardige toegang tot zwangerschapsonderbreking te bekomen, zoals voldoende koopkracht die reizen naar het buitenland mogelijk maakt en/of een abortus in een privéziekenhuis, leeftijd, woonplaats, land van oorsprong of sociale situatie, al deze hinderpalen zijn niet enkel hypocriet maar ook discriminerend.

In de huidige Spaanse wetgeving bijvoorbeeld zijn al die hinderpalen aanwezig maar de Partido Popular dreigt ermee die beperkingen nog strenger te maken. Het feminisme verdedigt het leven door zich tegen die beperkingen te verzetten.

3. De voornaamste factor waardoor het aantal ongewenste zwangerschappen en abortussen bij jonge vrouwen daalt, is een stijging van het gebruik van anticonceptiva, betere informatie en betere seksuele en affectieve opvoeding, dus alles waarvoor de vrouwenbeweging al jaren strijdt. Maar de rechterzijde die ons verwijt tegen het leven te zijn, is zelf tegen veilige, vrije en verstandige seksuele relaties van jongeren. Wij moeten dus dringend een model ontwikkelen en propageren van een volgroeide, rijke en stabiele seksualiteit. En dat is niet mogelijk door onthouding te prediken of schijnheilig te zwijgen. Dat kan alleen wanneer jongeren het recht krijgen hun beslissingen te nemen op basis van informatie, vrijheid en wederzijds respect. Ongewenste zwangerschappen – en dus abortus – voorkomen op basis van rechtvaardigheid en autonomie, dat is de lijn waarmee het feminisme het leven verdedigt.

4. In Spanje trekt minister Gallardón ten strijde tegen het zelfbeschikkingsrecht van de vrouw. Hij dreigt ermee nog meer restrictieve normen op te leggen dan die van de wet van 1985. Zo wil hij zwangerschapsafbreking verbieden wanneer er een risico op een misvorming van de foetus bestaat. Hij stelt dat alle personen die met een handicap geboren zijn of “zullen geboren worden”, gelijke rechten als burger moeten hebben.

Als feministen kunnen we ons de vraag stellen waar die rechterzijde het lef vandaan haalt om zichzelf uit te roepen tot de heroïsche redder van een sociaal collectief waaraan ze een menswaardig leven ontkent door besparingen, privatisering van openbare diensten, van de programma’s en andere steunmaatregelen voor mensen met een beperkte autonomie. Is de Partido Popular niet in de eerste plaats van plan om de verantwoordelijkheid voor personen die verplicht moeten geboren worden, vanaf het eerste moment na de geboorte, bij het gezin te leggen, en dus bij de vrouwen?

Bij diezelfde gezinnen en vrouwen die verwaarloosd werden om de banken te redden ten koste van de sociale zekerheid? Wij moeten dit bedrog keihard aanklagen. Het feminisme verdedigt vandaag meer dan ooit het leven tegen diegenen die van maandag tot donderdag sociale rechten verdedigen, maar met decreten net voor het weekend, de sociale afbraak veroorzaken.

5. Niet alleen dwingt de Partido Popular vrouwen tot ongewenst moederschap, ze maakt het voor vele andere vrouwen die dat wensen onmogelijk zwanger te worden. Dat gebeurt door gedwongen sterilisatie van mentaal gehandicapten te verdedigen, ondanks het verzet van sociale organisaties en tegen de aanbevelingen van de VN in.

Dat gebeurt ook door het verzet van rechts tegen het homohuwelijk, dat naar het Grondwettelijk Hof werd verwezen, omdat voor kinderen het heteroseksuele gezin als het natuurlijke milieu wordt beschouwd. In feite hebben alleenstaande vrouwen en lesbiennes dus geen toegang tot de openbare voorzieningen voor medisch geassisteerde voortplanting zonder tussenkomst van een man.

De regering deelt dus de punten uit: wie is een goede of een slechte moeder, wie is een goede of een slechte vrouw, wie mag of mag niet een gezin stichten. Volgens Gallardón wordt een vrouw pas

écht een vrouw door het moederschap maar hij vergeet hierbij te vermelden dat hij alleen maar die vrouwen op het oog heeft met de juiste seksuele geaardheid om een gezin te stichten (heteroseksueel, kerngezin) of geen enkele mentale handicap vertonen.

Niemand weet wat er zou gebeuren indien we toelaten dat homo's kinderen krijgen, en indien we mensen met een verminderde autonomie het recht garanderen zelf te beslissen over hun lichaam en hun seksualiteit! Het feminisme is duidelijk de verdediger van het leven omdat het de rechten en de vrijheid van ALLE mensen verdedigt, elke dag opnieuw.

Het feminisme verdedigt het leven omdat zijn bestaansreden ligt in de opbouw van een meer rechtvaardige en vrijere wereld, waar het welzijn en de gemeenschapsgoederen centraal staan. Het feminisme is voorstander van een maatschappij die de armste, jongste of meest kwetsbare vrouwen niet laat doodbloeden na een clandestiene abortus; een maatschappij die weigert lichamen in een keurslijf te dwingen en het leven van mensen in morele hokjes te plaatsen; die jongeren opvoedt uitgaande van principes van redelijkheid, van verantwoordelijkheid en van waarheid, zodat wat ze doen niet schadelijk is voor henzelf of voor andere mensen; dit houdt in dat mensen met een handicap echt verzorgd en gerespecteerd worden; een maatschappij die de vrijheid van iedereen aanvaardt om zelf te beslissen over eigen gevoelens en verlangens, waarbij woorden en daden samenvallen.

We verwachten ons aan een hernieuwde retoriek van rechts, tegen de vrije keuze en voor het verbod. Er rest ons weinig tijd, die aanvallen komen er waarschijnlijk zeer vlug aan.

We moeten de straat op, we moeten terugeisen wat ons toebehoort en in de aanval gaan!

Het feminisme, nu en voor altijd, verdediger van het leven!

Sandra Azquerra is sociologe, feministe en lid van Revolta Global / Izquierda Anticapitalista, afdeling van de Vierde Internationale in de Spaanse Staat.

Gepubliceerd in anticapitalistas.org, 27 september 2013. Nederlandse vertaling: Marijke Colle.